Mircea Cărtărescu
Să ne iubim, chera mu

să ne iubim, chera mu, să ne iubim tujur
că mâine vom fi pradă inundaţiilor, surpărilor de teren, beţiilor crâncene,
că mâine un ieri cu labe de păianjen de fân îţi va umbla în cârlionţii de flori ai coiffurii
zăpăcindu-te, ambetându-te . . .
să fim tandri, bâigui poligonul căţelu lipindu-şi irişii
de șoldurile voluptoase ale autobazei filaret
să fim tandri, singurătatea mea, ciripi indicatorul de sens giratoriu
să fim tandri, mai zise o muscă.
primăvara ne lingea ca un pechinez pe faţă, pe mâini
ne făcea să ne întrebăm ce gust om avea pe limba infinită a nopţii plină de autocare şi stele,
primăvara ne mângâia depăşind uneori limitele maternităţii sau prieteniei nevinovate
arătându-şi provocatori sânii reci sub jacka ei de turcoaz jerpelit
oh, mai rămâi, șopti lustra către o scamă de pe covor,
nu vrei să te urci la mine? bem ceva, ascultăm muzică, îţi arăt biblioteca . . .
nu vrei să rămâi în noaptea asta la mine?
să ne ţinem de mână, îi spuse un medic primar de la spitalul emilia irza
iepurelui de tablă din vitrina cu jucării.
să ne iubim, să ne amăm, să creştem şi să ne înmulţim
cântau tergarulile şi velurul, drilul şi chembrica pe gabroveni
le răspundeau până la răguşeală plutonierii şi norişorii
să facem chestia aia, gâfâiau frizeriile.
ca nişte becuri electrice legate în serie
nervii plezneau pe antebraţ, venele se umflau pe torace,
în nări analizatorii mirosului îşi încuiau paltoanele în dulapuri
şi indicele de refracţie îşi halea sandviciul cu carne de pui
în holbarea perversă a ochiului.

ce de ocheade, câte accidente din neatenţie,
conturi încheiate, poliţe plătite,
îngeraşule, strănuta plămânul când se privi în oglindă
şi văzând în urma lui o uzină.
primăvara ne întindea pe pâine felia groasă de televizor
mintea noastră era îmbâcsită de proiecte de agresiune, deja vedeam microcosmosul împânzit de tranşee,
deja visam la putere, la krakatit, la mirosul de blană de vulpe al omului invizibil
la ochii catifelaţi ai omului care trece prin zid...
creierul nostru îşi amintea de când stătea ghemuit
de când pulsa, de când palpita, fojgăia, colcăia, mişuna, şerpuia
antebraţul îşi defula în aerul slăbănog sentimentul de a avea pene,
urechea – sentimentul de a fi auzit boncăluitul triceratopsului
şi bulele de hidrogen pleznind malaria peste faţă.
ai încredere în mine, gânguri flora intestinală
întinzându-se voluptos în braţele groazei
care purta în acea seară un costum simplu, cambrat, tineresc,
dă-mi un pupic, se ruga anabolismul de catabolism,
crudelo, nu mă chinui, rânjea maxilarul spre maxilar.

venea seara, oraşul se anima,
venea noaptea, străzile sfârâiau ca sifonul,
să fim tandri, loz necâştigător, să fim tandri, bătător de covoare,
să ne iubim, robinete, să facem excursii, mapă de plicuri!
în rochii de moloz şi nuiele verzi, de mezeluri şi de brânzeturi,
spoite cu vodcă şi motorină emoţiile ieşiseră la agăţat.
prin ganguri şi pasaje acoperite cu geam colorat
câte un pisoi zgâria în lădiţa vreunui dafin
şi în berării ospătarele se lăsau deşurubate de vii contra cost.
să ne iubim, unamuno, nebuno, să ne iubim, chera mu,
şi apoi să ne-nşelăm cu chibritele, cu patentul, cu pasta de dinţi,
să ignorăm influenţa exercitată în psihicul nostru
de complexul lui grozăveşti.
primăvara priveşte galbenă prin stratosferă, gâdilată de ozon şi de ioni,
să ne cunoaştem mai bine, melcule, zice,

să ne îmbrăţişăm, depoule, hârtiuţo, tomberonule ⍰
iar noi la ţâşnitoarea din capătul aleii alexandru ne stropeam unul pe altul cu apă
chiar lângă policlinică, şi până şi copacii
miroseau a dentist.